

Sygn. akt II Ca 445/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogusław Suter (spr.)
Sędziowie:	SSO Renata Tabor SSR del. Jacek Stypułkowski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Wiesława Zaniewska

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z wniosku U. K.

z udziałem Z. B.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 6 marca 2013 r. sygn. akt II Ns 7010/11

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie:

- 1. w punkcie I. podpunkt 6 poprzez pominięcie opisanego w nim składnika majątku wspólnego**
- 2. w punkcie VI poprzez pominięcie wśród składników przyznanych wnioskodawczyni podpunktu 6**
- 3. w punkcie VIII poprzez podwyższenie zasądzonej w nim dopłaty do kwoty 76.780, 29 (siedemdziesiąt sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt 29/100) złotych oraz drugiej raty do kwoty 26.780,29 złotych**

II. oddalić apelację w pozostałej części

III. orzec, że zainteresowani we własnym zakresie ponoszą koszty postępowania odwoławczego związane ze swoim udziałem w sprawie.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni U. K. po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska żądała ustalenia, że w skład majątku wspólnego jej i uczestnika postępowania Z. B. wchodzi odrębna własność lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w B. przy ulicy (...), odrębna własność lokalu niemieszkalnego – garażu numer (...) położonego w B. przy ulicy (...), udział w 1/2 części w odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w B. przy ulicy (...) oraz samochód osobowy marki S. (...). Ponadto wносиła o rozliczenie kosztów utrzymania nieruchomości położonej w B. przy ulicy (...) oraz nakładu z jej majątku osobistego na majątek wspólny w kwocie 12.902,80 złotych w postaci spłaty kredytu zaciągniętego przez uczestnika postępowania. Wносиła o dokonanie podziału poprzez przyznanie uczestnikowi postępowania mieszkania położonego w B. przy ulicy (...), zaś jej udziału w 1/2 części w mieszkaniu położonym w B. przy ulicy (...), garażu oraz samochodu.

Uczestnik postępowania Z. B. co do zasady przychylił się do wniosku. Domagał się zaliczenia do majątku wspólnego, poza składnikami zgłoszonymi przez wnioskodawczynię, ruchomości stanowiących wyposażenie mieszkania położonego w B. przy ulicy (...), wyposażenie gabinetu dentystycznego, monitora Samsung, drukarki H. i łóżka drewnianego z materacem, środków finansowych zgromadzonych na rachunku wnioskodawczyni, akcji spółek, obligacji i jednostek uczestnictwa w (...) Banku (...) oraz środków zgromadzonych przez wnioskodawczynię na rachunku (...) Otwartego Funduszu Emerytalnego na dzień 19 lutego 2011 roku. Ponadto żądał rozliczenia nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczyni w kwocie 7.491,96 złotych, stanowiącej równowartość spłaconych rat kredytu w kwocie 16.000 złotych, która została darowana rodzicom wnioskodawczyni. Wnosił o przyznanie mu mieszkania położonego w B. przy ulicy (...) oraz garażu ze stosownymi dopłatami. Domagał się także ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym w proporcji 2/3 udziału uczestnika postępowania i 1/3 udziału wnioskodawczyni.

Postanowieniem z dnia 6 marca 2013 roku Sad Rejonowy w Białymstoku ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania wchodzi: 1) odrębna własność lokalu mieszkalnego numer (...), o powierzchni 64,70 m⁽²⁾ wraz z przynależną piwnicą numer (...) położonego w B. przy ulicy (...), dla którego w Sądzie Rejonowym w Białymstoku urządzona jest księga wieczysta Kw Nr (...) wraz ze związanym z własnością tego lokalu mieszkalnego udziałem w wysokości (...) części we wspólnych częściach budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w nieruchomości złożonej z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi: (...) - o wartości 264.804 złotych, 2) odrębna własność lokalu niemieszkalnego - garażu numer (...), o powierzchni 16,30 m⁽²⁾, położonego w B. przy ulicy (...), dla którego w Sądzie Rejonowym w Białymstoku urządzona jest księga wieczysta Kw Nr (...)/1 wraz ze związanym z własnością tego lokalu niemieszkalnego udziałem w wysokości 163/94632 części we wspólnych częściach budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w nieruchomości objętej urzędową w Sądzie Rejonowym w Białymstoku księgą wieczystą Kw Nr (...) - o wartości 22.556 złotych, 3) udział w wysokości 1/2 części w odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...), o powierzchni 43,00 m⁽²⁾, wraz z przynależną piwnicą numer 3, położonego w B. przy ulicy (...), dla którego w Sądzie Rejonowym w Białymstoku urządzona jest wieczysta Kw Nr (...) wraz ze związanym z własnością tego lokalu mieszkalnego udziałem w wysokości (...) części we wspólnych częściach budynku i urządzeń, które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w nieruchomości złożonej z działek oznaczonych numerami geodezyjnymi: (...) - o wartości 86.829 złotych, 4) samochód osobowy marki S. (...), numer rejestracyjny (...), numer identyfikacyjny nadwozia (...), rok produkcji 2004 - o wartości 15.600 złotych, 5) środki zgromadzone na rachunku otwartego funduszu emerytalnego wnioskodawczyni - (...) Otwarty Fundusz Emerytalny w ilości 657, (...) - o wartości 23.859,24 złotych, 6) wierzytelność w stosunku do R. K. i M. K. (1) w kwocie 10.750 złotych, 7) pralka A. (...) 10L, linia (...) o wartości 600 złotych, 8) biurko i szafka z nadstawkami - o wartości 1.160 złotych, 9) meble sosnowe (szafki) znajdujące się w garażu szczegółowo opisanym w punkcie I podpunkt 2 postanowienia - o wartości 350 złotych, 10) szafki kuchenne - o wartości 4.125 złotych, 11) kuchnia (...) - o wartości 839 złotych, 12) zmywarka (...) - o wartości 846 złotych, 13) szafa 2-drzwiowa w łazience - o wartości 1.830 złotych, 14) pralka (...) 12 D. E. - o wartości 712 złotych, 15) szafka (...) z umywalką - o wartości 355

złotych, 16) szafka (...) W3 - o wartości 125 złotych, 17) szafka (...) W2 - o wartości 104 złotych, 18) szafka (...) DM 30 - o wartości 258 złotych, 19) kredens (...) - o wartości 4.395 złotych, 20) witryna (...) - o wartości 1.589 złotych, 21) szafka RTV (...) - o wartości 808 złotych, 22) zestaw wypoczynkowy (...) - o wartości 1.247 złotych, 23) stolik okolicznościowy - o wartości 90 złotych, 24) telewizor (...) - o wartości 180 złotych, 25) szafa 2-drzwiowa + pawlacz - o wartości 1.125 złotych, 26) szafa 2-drzwiowa w przedpokoju - o wartości 2.080 złotych, 27) szafka dolna i górna - o wartości 637 złotych, 28) szafka pod lustrem - o wartości 127 złotych, 29) środki pieniężne w łącznej kwocie 8.975,60 złotych (pkt I); oddalił wniosek uczestnika postępowania o ustalenie nierównych udziałów zainteresowanych w majątku wspólnym (pkt II); oddalił wniosek uczestnika postępowania o ustalenie, że z majątku wspólnego zainteresowanych został poczyniony nakład na majątek osobisty wnioskodawczynie (pkt III); ustalił, że wnioskodawczynie ze swego majątku osobistego poczyniła nakłady na majątek wspólny zainteresowanych w kwocie 12.843,36 złotych (pkt IV); oddalił wniosek o ustalenie, że wnioskodawczynie ze swego majątku osobistego poczyniła nakłady na majątek wspólny zainteresowanych w pozostałym zakresie (pkt V); dokonał podziału majątku wspólnego wnioskodawczynie oraz uczestnika postępowania szczegółowo opisanego w punkcie I podpunkty od 1 do 29 postanowienia w ten sposób, iż na rzecz wnioskodawczynie przyznał składniki majątku wspólnego, szczegółowo wymienione i opisane w punkcie I podpunkty: 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 oraz 9 postanowienia oraz kwotę 1.790,07 złotych ze środków pieniężnych, szczegółowo wymienionych i opisanych w punkcie I podpunkt 29 postanowienia, zaś na rzecz uczestnika postępowania przyznał składniki majątku wspólnego zainteresowanych wymienione i szczegółowo opisane w punkcie I podpunkty: 1, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28 postanowienia oraz kwotę 7.185,53 złotych ze środków pieniężnych, wymienionych i szczegółowo opisanych w punkcie I podpunkt 29 sentencji postanowienia (pkt VI); nakazał, aby uczestnik postępowania opróżnił oraz wydał wnioskodawczynie lokal niemieszkalny - garaż numer (...), wymieniony i szczegółowo opisany w punkcie 1 podpunkt 2 sentencji postanowienia (pkt VII); zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie tytułem dopłaty w racji wyrównania udziałów kwotę 71.405,29 złotych, płatną w dwóch ratach, pierwsza rata w kwocie 50.000 złotych, płatna w terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia, druga rata w kwocie 21.405,29 złotych, płatna w terminie sześciu miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności każdej z wyżej wymienionych rat (pkt VIII); ustalił sądowe koszty postępowania na kwotę 4.427,05 złotych, uznając je za pokryte do kwoty 3.921,36 złotych (pkt IX); zasądził od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczynie kwotę 592,40 złotych tytułem zwrotu sądowych kosztów postępowania w sprawie (pkt X); nakazał zwrócić uczestnikowi postępowania ze Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Białymstoku) kwotę 84,56 złotych (pkt XI); nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Białymstoku) od uczestnika postępowania kwotę 505,69 złotych tytułem niepokrytych sądowych kosztów postępowania (pkt XII); stwierdził, że w pozostałym zakresie zainteresowani ponoszą koszty postępowania w związku ze swoim udziałem w sprawie (pkt XIII).

W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że wnioskodawczynie i uczestnik postępowania zawarli związek małżeński w dniu 15 października 1988 roku i ze związku tego mają pełnoletniego syna. Związek ten został rozwiązany przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 28 stycznia 2011 roku w sprawie I C 2158/10, który uprawomocnił się w dniu 19 lutego 2011 roku. Wnioskodawczynie i uczestnik postępowania nie zawarli umowy majątkowej i w trakcie związku małżeńskiego istniała między nimi ustawowa wspólność majątkowa.

Sąd Rejonowy ustalił skład majątku wspólnego zainteresowanych w dużej mierze na podstawie zgodnych twierdzeń wnioskodawczynie i uczestnik postępowania. Zainteresowani przyznali, że w skład majątku wspólnego wchodzi odrębna własność lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...), garaż, udział w 1/2 własności lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...), samochód osobowy.

Wnioskodawczynie i uczestnik postępowania ostatecznie zgodzili się na zaliczenie do majątku wspólnego wymienionych w postanowieniu ruchomości, w tym łóżka i biurka z nadstawkami oraz szafek znajdujących się w garażu. Przyznali także kwoty środków pieniężnych, które posiadali na rachunkach bankowych w chwili ustania małżeństwa. Okoliczność ta znajdowała zresztą odzwierciedlenie w wyciągach z rachunków bankowych załączonych do akt sprawy. Uczestnik postępowania jako składnik majątku wspólnego podał także pralkę marki A. (...) 10L, linia (...), zakupioną przez wnioskodawczynię. Wnioskodawczynie twierdziła, że pralka ta należy do syna zainteresowanych,

ale Sąd Rejonowy nie podzielił twierdzeń wnioskodawczynie. Z jej zeznań wynikało bowiem, że przedmiotowa pralka znajduje się aktualnie w zajmowanym przez nią mieszkaniu, nabytym po ustaniu wspólności ustawowej małżeńskiej. W istocie więc z pralki korzysta nie syn zainteresowanych, lecz sama wnioskodawczynie. To ona bowiem prowadzi gospodarstwo domowe, w którym wykorzystywana jest wskazana pralka. Wnioskodawczynie tego nie negowała i ostatecznie nawet stwierdziła, że nie sprzeciwia się potraktowaniu zakupionej przez nią pralki za przedmiot majątku wspólnego zainteresowanych.

Istnienie wierzytelności w stosunku do R. K. i M. K. (1) Sąd I instancji uznał za udowodnione na podstawie twierdzeń wnioskodawczynie, przyznanych przez uczestnika postępowania, zgodnie z którymi małżonkowie spłacili kredyt zaciągnięty na zakup mieszkania położonego w B. przy ulicy (...) w kwocie 21.500 złotych. Z uwagi na to, że wnioskodawczynie i uczestnik postępowania byli właścicielami przedmiotowego mieszkania w 1/2 części, połowę tej kwoty należało uznać za zapłaconą na rzecz osób trzecich, tj. pozostałych współwłaścicieli mieszkania (rodziców wnioskodawczynie), która stanowi wierzytelność wchodzącą w skład majątku wspólnego zainteresowanych. Dla zaliczenia tej wierzytelności do majątku wspólnego zainteresowanych nie miało wpływu to, do czego odwoływała się wnioskodawczynie, że jej rodzice uiszcili za zainteresowanych pewną kwotę rat kredytowych za nabyty przez zainteresowanych samochód osobowy marki S. (...). Sąd w postępowaniu o podział majątku wspólnego rozstrzyga bowiem wyłącznie o wzajemnych roszczeniach zainteresowanych z tytułu podziału majątku wspólnego. Sąd nie rozstrzyga o roszczeniach na linii osoby trzeciej – zainteresowani. Te kwestie leżą poza granicami kognicji sądu w postępowaniu o podział majątku wspólnego.

Sąd Rejonowy za składnik majątku wspólnego zainteresowanych uznał środki zgromadzone na rachunku otwartego funduszu emerytalnego wnioskodawczynie - (...) Otwarty Fundusz Emerytalny w ilości 657, (...) - o wartości 23.859,24 złotych.

Sąd I instancji, wbrew żądaniu uczestnika postępowania, nie zaliczył do majątku wspólnego sprzętu dentystycznego. Uczestnik postępowania wskazywał, że w trakcie małżeństwa zostało zakupione wyposażenie gabinetu stomatologicznego, które wnioskodawczynie bez jego zgody oddała nieodpłatnie koleżance. Na poparcie swoich twierdzeń uczestnik postępowania nie przedstawił jednak żadnych wiarygodnych dowodów poza fakturami zakupu i kartami gwarancyjnymi. Wnioskodawczynie przyznawała, że do majątku wspólnego należał sprzęt dentystyczny, który jednak z uwagi na to, że wnioskodawczynie z niego nie korzystała, za zgodą uczestnika postępowania, został oddany koleżance E. S. na przechowanie, zaś po jakimś czasie, gdy utracił zupełnie wartość użytkową został oddany na złom. Twierdzenia wnioskodawczynie w tym zakresie zostały potwierdzone przez świadka E. S. oraz przez świadka I. D., a nadto przez biegłego z zakresu szacowania ruchomości M. O., który stwierdził, że nawet gdyby ten sprzęt nadal znajdował się w posiadaniu małżonków, nie przedstawiałby żadnej wartości rynkowej. Sąd Rejonowy uznał zeznania E. S. i I. D. za wiarygodne, gdyż były one logiczne i spójne, a nadto zgodne z opinią biegłego. Mało prawdopodobne jest, aby uczestnik postępowania nie wiedział o usunięciu ze wspólnego majątku tak dużej rzeczy. Wobec braku jakichkolwiek wiarygodnych dowodów potwierdzających stanowisko uczestnika postępowania w tym zakresie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne twierdzenia wnioskodawczynie.

Uczestnik postępowania podawał także, że za składniki majątku wspólnego należy uznawać: kwoty wydatkowane przez wnioskodawczynie na różnego rodzaju formy doksztalcenia zawodowego (kursy zawodowe). Sąd I instancji podkreślił jednak, że ze swego przeznaczenia majątek wspólny ma służyć dobru rodziny, którą małżonkowie założyli przez swój związek. Z tego względu obowiązek zaliczania do majątku wspólnego i tzw. obowiązek zwrotu nie obejmuje najczęściej spotykanych w rodzinach o przeciętnym poziomie życia wydatków i nakładów z majątku wspólnego, które wiążą się z utrzymaniem rodziny i zaspokojeniem normalnych jej potrzeb, choćby zostały dokonane przez jednego z małżonków bez zgody drugiego. Chodzi tutaj przykładowo o świadczenia przeznaczone z majątku wspólnego na studia jednego z małżonków, leczenie, urlop wypoczynkowy itp. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że roszczenia uczestnika postępowania we wskazanej mierze nie były uzasadnione.

Sąd Rejonowy nie przychylił się też do stanowiska uczestnika postępowania o zaliczenie do majątku wspólnego kwot wydatkowych przez zainteresowanych na pokrycie kosztów leczenia rodziców wnioskodawczynie. Uczestnik

postępowania przyznał bowiem, że odbywało się to za jego zgodą, a nadto zainteresowani ponosili także koszty leczenia matki uczestnika postępowania.

W ocenie Sądu I instancji przedmiotu majątku wspólnego nie stanowiły także kwoty wydatkowane przez zainteresowanych na zakup prezentu w postaci zegarka dla kuzynki wnioskodawczynie - M. K. (2), bowiem uczestnik postępowania godził się na to i akceptował tego rodzaju wydatek jako wspólny wydatek obojga zainteresowanych.

Sąd I instancji nie zaliczył do majątku wspólnego zainteresowanych także wierzytelności z tytułu pokrycia z majątku wspólnego zainteresowanych kosztów remontu domu letniskowego rodziców wnioskodawczynie, położonego w K. koło P.. Uczestnik postępowania w żaden sposób nie wykazał bowiem, że w okresie łączącej zainteresowanych wspólności ustawowej małżeńskiej były wydatkowane jakiegokolwiek kwoty na wskazany wyżej cel. Z kolei z dowodów przedstawionych przez wnioskodawczynię w postaci zeznań świadka Z. K. i rachunków za materiały przeznaczone na remont domku letniskowego w K. wynikało, że remont ten był przeprowadzany już po prawomocnym orzeczeniu rozvodu zainteresowanych.

Dalej Sąd Rejonowy zaznaczył, że uczestnik postępowania podnosił, iż wnioskodawczynie bez jego zgody przekazała swoim rodzicom kwotę 16.000 złotych na zakup domku w K. oraz, że spłacając pożyczkę zaciągniętą na ten cel małżonkowie poczynili nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczynie. Stanowisko uczestnika postępowania nie znalazło jednak potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Z przedstawionej przez wnioskodawczynię umowy pożyczki jednoznacznie wynikało, że oboje małżonkowie wyrażali zgodę na zaciągnięcie zobowiązania, co potwierdzili podpisami, przy czym tzw. głównym pożyczkobiorcą był uczestnik postępowania. Brak jest jakichkolwiek dowodów, że wnioskodawczynie rozporządziła kwotą 16.000 złotych bez zgody uczestnika postępowania. Skoro małżonkowie wspólnie zaciągnęli pożyczkę, to trudno przypuszczać, że wnioskodawczynie bez zgody uczestnika postępowania mogła nią rozdisponować. Sam uczestnik postępowania przyznał, że powierzył kwotę 16.000 złotych żonie, która przekazała te pieniądze swoim rodzicom na zakup domku w K.. Jeśli uczestnik postępowania pozostawił małżonce środki uzyskane z pożyczki, to tym samym wyrażał zgodę na przekazanie przez wnioskodawczynię pieniędzy na rzecz jej rodziców. Uczestnik postępowania akceptował, że środki pieniężne zainteresowanych będą przekazane rodzicom wnioskodawczynie, a w zamian za to zainteresowani będą mogli spędzać wolny czas w K.. Ze zgodnych i konsekwentnych wyjaśnień wnioskodawczynie oraz z zeznań świadka Z. K. wynikało, że uczestnik postępowania miał wiedzę o celu zaciągnięcia pożyczki i wyrażał na to zgodę od samego początku. W ocenie Sądu I instancji trudno więc mówić z jednej strony o tym, że zainteresowanym przysługuje (i wchodzi do ich majątku wspólnego) względem rodziców wnioskodawczynie jakakolwiek wierzytelność w kwocie 16.000 złotych (co wstępnie sugerował uczestnik postępowania), a z drugiej strony o tym, by spłacając zaciągnięty kredyt w okresie wspólności ustawowej małżeńskiej zainteresowani z majątku wspólnego czynili jakiegokolwiek nakład na majątek osobisty uczestniczki postępowania. Zdaniem Sądu Rejonowego nie zasługiwał na danie wiary przedstawiony przez uczestnika postępowania dowód w postaci oświadczenia wnioskodawczynie, że kwotę 16.000 złotych przeznaczyła na prywatne cele. O ile jego autentyczność nie była kwestionowana przez wnioskodawczynię, to prawdziwość jego treści budziła poważne wątpliwości. Sąd I instancji stwierdził, że treść tego oświadczenia w konfrontacji z przeprowadzonymi w sprawie dowodami, w tym z twierdzeniami zainteresowanych, a zwłaszcza uczestnika postępowania, jak i zeznaniami świadka Z. K. wskazuje na jego niezgodność z rzeczywistym stanem faktycznym. Jednocześnie Sąd I instancji podkreślił, że nawet gdyby wnioskodawczynie w istocie przeznaczyła pieniądze na niezgodny z uczestnikiem postępowania cel, to uczestnik powierzył wnioskodawczynie te pieniądze, a więc zgadzał się na rozporządzenie nimi przez żonę według jej uznania. Co więcej, niezależnie od późniejszego przeznaczenia środków, pożyczka zaciągnięta za zgodą obojga małżonków stanowi zobowiązanie obciążające majątek wspólny. W konsekwencji, oświadczenie wnioskodawczynie nie mogło stanowić podstawy dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, ani także rodzić jakichkolwiek skutków prawnych istotnych z punktu widzenia niniejszego postępowania. Z uwagi na to, że oboje małżonkowie wyrazili zgodę na zawarcie umowy pożyczki w kwocie 16.000 złotych, byli oni zobowiązani do jej spłaty z majątku wspólnego. Nieuzasadnione było zatem żądanie uczestnika postępowania ustalenia nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty wnioskodawczynie w postaci spłaty pożyczki w trakcie małżeństwa. Środki uzyskane w drodze pożyczki nie stanowiły majątku osobistego wnioskodawczynie, zaś obowiązek

spląty spoczywał na obojgu małżonkach. Dlatego Sąd Rejonowy nie rozliczył kwot uiszczonych tytułem spląty pożyczki w okresie wspólności ustawowej małżeńskiej.

Z uwagi na to, że pożyczka była wspólnym zobowiązaniem zainteresowanych, za które małżonkowie odpowiadali majątkiem wspólnym, przelewy na konto uczestnika postępowania dokonane przez wnioskodawczynię po ustaniu wspólności na poczet spląty rat pożyczki Sąd I instancji uznał za jej nakład z majątku osobistego na majątek wspólny zainteresowanych. Wnioskodawczyni, mimo że nie była wyłącznie osobiście zobowiązana do spląty, przekazała uczestnikowi postępowania kwotę pozwalającą na całkowite uregulowanie należności, tj. 12 rat po 1.070,28 złotych (12.843,36 złotych łącznie). Uczestnik postępowania nie zaprzeczył, ażeby otrzymywał od wnioskodawczyni kwoty w wysokości rat pożyczki. Okoliczność ta została także potwierdzona dowodami przelewów i zaświadczeniem banku. Jednocześnie Sąd I instancji zaznaczył, że wnioskodawczyni w żaden sposób nie wykazała, iż środki przekazane uczestnikowi postępowania ponad kwotę 12.843,36 złotych stanowiły nakład na majątek wspólny zainteresowanych. Z tego względu Sąd oddalił wniosek o ustalenie poczynienia nakładów w pozostałym zakresie, jako że w tej mierze dochodziło do przesunięć wyłącznie pomiędzy masami stanowiącymi majątki osobiste obojga zainteresowanych. Roszczeń z tego tytułu można bowiem dochodzić wyłącznie w drodze procesu cywilnego.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił także wniosku wnioskodawczyni o ustalenie, że poczyniła nakład z jej majątku osobistego na majątek wspólny zainteresowanych poprzez poniesienie kosztów utrzymania nieruchomości położonej w B. przy ulicy (...). Wnioskodawczyni nie wykazała, aby poniosła z majątku osobistego wydatki konieczne z punktu widzenia utrzymania nieruchomości, ani nawet nie wskazała kwoty jakiej rozliczenia się domagała. Ponadto zarówno wnioskodawczyni jak i uczestnik postępowania zgodnie twierdzili, że poza zakupem udziału we własności nie zajmowali się mieszkaniem, nie łożyli na jego wykończenie, ani nie czynili żadnych nakładów, gdyż urządzeniem mieszkania oraz bieżącymi sprawami i wydatkami zajmowali się zamieszkujący w tym mieszkaniu rodzice wnioskodawczyni. To zatem oni uiszczali wszelkie należności za mieszkanie położone w B. przy ulicy (...).

Sąd I instancji ustalił wartość rynkową nieruchomości lokalowych wchodzących w skład majątku wspólnego zainteresowanych na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości M. A.. W ocenie Sądu opinia ta jako pełna, rzetelna i sporządzona przez osobę posiadającą niezbędne wiadomości specjalne w pełni zasługiwała na jej podzielenie. Ponadto zainteresowani nie wnieśli zarzutów wobec wartości nieruchomości lokalowych podanych przez biegłego sądowego. Wartość nieruchomości wchodzących w skład majątku wspólnego znajdujących się w mieszkaniu położonym w B. przy ulicy (...) Sąd Rejonowy ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu urządzeń gospodarstwa domowego M. O.. Opinia ta także nie budziła wątpliwości Sądu co do jej wiarygodności i fachowości, a zainteresowani nie wnieśli do niej zarzutów. Wartość samochodu osobowego została ustalona w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej S. S.. W ocenie Sądu I instancji opinia ta była wiarygodna, a zainteresowani nie kwestionowali jej wniosków.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku uczestnika postępowania o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym zainteresowanych. Uczestnik postępowania nie złożył żadnych wniosków dowodowych na okoliczność ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, a nawet nie podał żadnych szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby ustalenie nierównych udziałów zgodnie z jego wnioskiem. Uczestnik postępowania nie wykazał istnienia ważnych powodów oraz różnego stopnia przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego. Za ważny powód można uznać na przykład rażącą różnicę w zaangażowaniu małżonków w zapewnianie potrzeb rodziny, która spowodowałaby znaczne pokrzywdzenie jednego z małżonków przy podziale majątku według równych udziałów. Uczestnik postępowania jednak nie wskazał żadnych szczególnych okoliczności w uzasadnieniu swojego wniosku, ani nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie zasadności ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym zainteresowanych. Sąd I instancji nie mógł zatem poczynić ustaleń faktycznych, w oparciu o które możliwe byłoby orzeczenie o ustaleniu nierównych udziałów. Z samych twierdzeń uczestnika postępowania jak i wnioskodawczyni wynikało, że ich zaangażowanie w powstanie majątku wspólnego było porównywalne, oboje uzyskiwali w miarę regularne dochody, przy czym charakter pracy uczestnika postępowania wykluczał go w dużej mierze z opieki nad dzieckiem i prowadzenia domu. Nawet jeśli wnioskodawczyni uzyskiwała niższe dochody, jej osobista aktywność na polu zaspokajania potrzeb rodziny była większa aniżeli zaangażowanie uczestnika

postępowania, który często wyjeżdżał i nie uczestniczył w codziennym życiu rodziny, ani nie sprawował osobistej opieki nad synem. Bez znaczenia pozostaje także to, że wnioskodawczyni pożytkowała wspólne dochody na dokształcanie się, bowiem, jak wskazała wnioskodawczyni, jest to niezbędny element jej zawodu, a nadto niewątpliwie przyczyniała się ona w ten sposób do powiększania majątku wspólnego poprzez poszerzanie swoich kompetencji, co miało na celu także osiąganie większego wynagrodzenia. W konsekwencji Sąd Rejonowy uznał, że uczestnik postępowania nie udowodnił, że istniały tzw. ważne powody dla ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym oraz, że zainteresowani w różnym stopniu przyczynili się do powstania majątku wspólnego, a tym samym nie zostało obalone domniemanie równych udziałów zainteresowanych w majątku wspólnym.

Z uwagi na to, że uczestnik postępowania nadal zajmuje mieszkanie położone w B. przy ulicy (...), zaś wnioskodawczyni wyprowadziła się z tego lokalu Sąd Rejonowy przyznał ten składnik majątku wspólnego wraz ze znajdującym się w lokalu wyposażeniem uczestnikowi postępowania. Wnioskodawczyni wyraziła na to zgodę, a nadto wniosła o przyznanie na jej rzecz garażu i samochodu osobowego oraz udziału w mieszkaniu położonego w B. przy ulicy (...). Sąd I instancji uwzględnił wniosek o przyznanie samochodu i garażu wnioskodawczyni mając na uwadze, że te składniki stanowią wzajemne uzupełnienie i powinny być przyznane jednej osobie. Sąd Rejonowy dostrzegł też, że przyznanie samochodu i garażu wnioskodawczyni pozwoli zmniejszyć różnice w wartości przyznanych zainteresowanym składników majątku wspólnego i niejako skompensuje należne wnioskodawczyni od uczestnika postępowania dopłaty. Wniosek uczestnika postępowania o przyznanie na jego rzecz garażu, w ocenie Sądu Rejonowego, nie zasługiwał na uwzględnienie. Argument uczestnika postępowania, że mógłby w nim w przyszłości prowadzić działalność gospodarczą w zakresie mechaniki pojazdów był zupełnie chybiony, gdyż właściwości przedmiotowego garażu nie pozwalają na prowadzenie w nim takiej działalności, a nadto uczestnik postępowania od dawna pracuje na jednym stanowisku niezwiązanym bezpośrednio z mechaniką samochodową. Środki zgromadzone na funduszu emerytalnym, udział w mieszkaniu położonym w B. przy ulicy (...) oraz wierzytelność w kwocie 10.750 złotych Sąd Rejonowy przyznał wnioskodawczyni, gdyż miała ona osobisty interes w uzyskaniu tych składników i przyznanie tych składników uczestnikowi postępowania nie pozwoliłoby definitywnie zakończyć majątkowych rozliczeń między zainteresowanymi. Przyznanie kwoty wierzytelności jedynie wnioskodawczyni było racjonalne także i z tego powodu, że aktualnie wyłącznie ona stała się współwłaścicielką mieszkania położonego w B. przy ulicy (...) i w razie ewentualnego postępowania o zniesienie współwłasności to jej jako współwłaścicielowi będzie przysługiwało roszczenie o zwrot kwoty nadpłaconego ponad przysługujący udział kredytu. Kierując się podobnymi względami Sąd Rejonowy przyznał każdemu z zainteresowanych, zaliczając przy tym na udział każdego z nich, środki finansowe zgromadzone w kwotach, jakie znajdowały się na datę ustania wspólności ustawowej małżeńskiej na rachunkach bankowych do nich należących.

Wobec tego, że uczestnik postępowania nadal zajmuje garaż przy ulicy (...) w B., a prawo do tego garażu Sąd I instancji przyznał wnioskodawczyni Sąd I instancji nakazał opróżnienie i wydanie nieruchomości uprawnionej w celu umożliwienia jej pełnego korzystania z nieruchomości.

Sąd Rejonowy ustalił, że wartość majątku wspólnego wynosi 456.955,84 złotych oraz, że wnioskodawczyni dokonała nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny zainteresowanych w kwocie 12.843,36 złotych. Przy uwzględnieniu, że małżonkowie mieli równe udziały w majątku wspólnym, wartość udziałów małżonków podlegających rozliczeniu wynosi 228.477,92 złotych. Wnioskodawczyni przyznano składniki majątku o łącznej wartości 163.494,31 złotych, natomiast wartość składników majątku wspólnego przyznanych uczestnikowi postępowania wynosi 293.461,53 złotych. Uczestnik postępowania jest zatem zobowiązany do zapłaty na rzecz wnioskodawczyni różnicy między wartością jego udziału, a wartością przyznanych mu składników majątku w kwocie 64.983,61 złotych (293.461,53 złotych – 228.477,92 złotych lub 228.477,92 złotych – 163.494,31 złotych). Jednakże dokonując całkowitego rozliczenia zainteresowanych z tytułu podziału ich majątku wspólnego, należało uwzględnić także okoliczność, że wnioskodawczyni poczyniła ze swego majątku osobistego nakład na majątek wspólny zainteresowanych w wysokości 12.843,36 złotych. W sytuacji takiej uczestnika postępowania obciążał obowiązek zwrotu na rzecz wnioskodawczyni równowartości połowy tej kwoty, czyli 6.421,68 złotych (12.843,36 złotych.:2). W konsekwencji Sąd Rejonowy zasądził tytułem dopłaty od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 71.405,29 złotych (64.983,61 złotych +

6.421,68 złotych) płatną w dwóch ratach: pierwsza w kwocie 50.000 złotych, płatna w terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia, druga w kwocie 21.405,29 złotych, płatna w terminie sześciu miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia, z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności każdej z rat. Sąd I instancji miał przy tym na uwadze możliwości majątkowe uczestnika postępowania oraz uzasadniony interes wnioskodawczyni. Uczestnik postępowania nie przedstawił żadnych okoliczności uzasadniających wyznaczenie dłuższego terminu do zapłaty. Dysponuje on kwotą 20.000 złotych. W ocenie Sądu Rejonowego w ciągu czterech miesięcy uczestnik postępowania może poczynić starania o uzyskanie wsparcia kredytowego na należną dopłatę. Ustalony dodatkowo okres spłaty pozostałej kwoty 21.405,29 złotych miał z kolei na celu odciążenie uczestnika postępowania. W ocenie Sądu I instancji tak ukształtowany obowiązek spłaty jest, z uwagi na sytuację majątkową uczestnika postępowania oraz jego dochody, realny i nie narusza uzasadnionego interesu wnioskodawczyni w szybkim uzyskaniu należnej jej kwoty. Wnioskodawczyni bowiem ma gdzie mieszkać, osiąga zarobki na dość znacznym poziomie i otrzymuje od uczestnika postępowania środki pieniężne na utrzymanie syna.

Końcowo Sąd Rejonowy wskazał, że stosownie do zgodnego stanowiska zainteresowanych nie objął podziałem pozostałych ruchomości należących do zainteresowanych oraz wierzytelności z tytułu zwrotu nadpłaty podatków dochodowych za 2010 rok, jako że zainteresowani zgodnie podali, że dokonali już podziału w tej mierze we własnym zakresie.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał art. 212 § 2 i 3 k.c. w zw. z art. 1035 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o., art. 45 § 1 i 2 k.r.o. oraz art. 43 § 2 k.r.o., art. 624 k.p.c. w zw. z art. 222 k.c., a w zakresie kosztów sądowych i kosztów postępowania - art. 520 § 1 k.p.c.

Powyższe postanowienie w punkcie I podpunkcie 6 oraz w punktach VI i VIII zaskarżyła apelacją wnioskodawczyni zarzucając błędną wykładnię art. 31 § 1 k.r.o. poprzez przyjęcie, iż do majątku wspólnego należy wierzytelność w stosunku do R. K. i M. K. (1) w kwocie 10.750 złotych i o taką kwotę należy obniżyć dopłatę należną wnioskodawczyni z racji wyrównania udziałów pomimo, iż w skład majątku wspólnego wszedł udział w wysokości 1/2 części odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...) wymienionego w punkcie I podpunkcie 3 zaskarżonego postanowienia.

Domagała się zmiany zaskarżonego postanowienia w punkcie I poprzez przyjęcie, że w skład majątku wspólnego nie wchodzi wierzytelność wymieniona w punkcie I podpunkcie 6, w punkcie VI poprzez wykreślenie podpunktu 6 oraz w punkcie VIII poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty do 82.155,29 złotych i ustalenie pierwszej raty w kwocie 60.750 złotych, a także zasądzenia od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie niemal w całości.

Zgodzić się należy ze skarżącą, że nie było podstaw do ustalenia, że majątkiem wspólnym wnioskodawczyni i uczestnika postępowania objęta jest wierzytelność w stosunku do R. K. i M. K. (1) w kwocie 10.750 złotych wynikająca ze spłaty kredytu w kwocie 21.000 złotych zaciągniętego na zakup przez R. K. i M. K. (1) w 1/2 części i przez wnioskodawczynię i uczestnika postępowania w 1/2 części odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...).

Abstrahując nawet od twierdzeń wnioskodawczyni, że jej rodzice R. K. i M. K. (1) w zamian za spłatę przez wnioskodawczynię i uczestnika postępowania kredytu zaciągniętego na nabycie odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...) przekazali wnioskodawczyni i uczestnikowi postępowania kwotę 10.500 złotych na spłatę kredytu zaciągniętego przez wnioskodawczynię i uczestnika postępowania na zakup samochodu osobowego marki S. (...), co znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie dowodowych, w tym w zeznaniach uczestnika postępowania, należy wskazać, że jeżeli dwóch współwłaścicieli zaciągnęło kredyt na nabycie rzeczy

wspólnej i każdy z nich spłacił część rat tego kredytu, to każdy z nich nie ma wobec drugiego roszczenia o zwrot połowy części rat spłaconych przez każdego z nich. Oczywiście każdy z dwóch współwłaścicieli winien spłacić połowę kredytu zaciągniętego na nabycie rzeczy wspólnej, ale nie oznacza to, że każdy z nich winien uiścić połowę każdej raty tego kredytu. Jeżeli jeden z dwóch współwłaścicieli spłaci więcej niż połowę kredytu zaciągniętego na nabycie rzeczy wspólnej, to nabywa roszczenie do drugiego współwłaściciela o zwrot kwoty spłaconej ponad przypadający mu udział w rzeczy wspólnej.

W niniejszej sprawie R. K. i M. K. (1), a także wnioskodawczyni i uczestnik postępowania nabyli na współwłasność (R. K. i M. K. (1) w 1/2 części i wnioskodawczyni i uczestnik postępowania w 1/2 części) odrębną własność lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...), zaciągając na ten cel kredyt, przy czym kredyt ten, co uszło uwadze Sądu I instancji, sięgnął kwoty 72.230 złotych, zaś ze zgromadzonych w sprawie dowodów wynika, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania spłacili z tej sumy kwotę 21.000 złotych. Nie ma w sprawie dowodów, że wnioskodawczyni i uczestnik postępowania spłacili więcej niż połowę kredytu zaciągniętego razem z R. K. i M. K. (1) na nabycie odrębnej własności lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...). Tym samym wnioskodawczyni i uczestnik postępowania nie mają wobec R. K. i M. K. (1) wierzytelności z tytułu spłacenia tego kredytu.

Przychylając się do stanowiska skarżącej co do tego, że majątkiem wspólnym wnioskodawczyni i uczestnika postępowania nie jest objęta wierzytelność w stosunku do R. K. i M. K. (1) w kwocie 10.750 złotych, nie sposób zaaprobować poglądu skarżącej, że dopłata zasądzona od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni winna być podwyższona o kwotę 10.750 złotych. Sąd I instancji zaliczając do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania kwotę 10.750 złotych i przyznając ten składnik majątku wspólnego wnioskodawczyni obciążył wnioskodawczynię obowiązkiem zwrócenia na rzecz uczestnika postępowania połowy tej sumy, tj. kwoty 5.375 złotych. W konsekwencji zasądzoną od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni dopłatę należało podwyższyć właśnie o kwotę 5.375 złotych. Jeżeli przy podziale majątku wspólnego, w którym udziały małżonków są równe, należy pominąć jakiś składnik, który błędnie został objęty tym podziałem, to zasądzoną na rzecz jednego z małżonków spłatę (dopłatę) należy podwyższyć (obniżyć) o połowę wartości tego składnika majątku wspólnego. Tak więc ostatecznie zasądzoną od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni dopłatę podwyższono do kwoty 76.780,29 złotych (71.405,29 złotych + 5.375 złotych).

Podwyższając zasądzoną od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni dopłatę Sąd Okręgowy jednocześnie podwyższył drugą ratę tej dopłaty do kwoty 26.780,29 złotych. W ocenie Sądu Okręgowego nie było podstaw do korygowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji co do wysokości pierwszej raty dopłaty.

W sprawach o podział majątku wspólnego zasadą jest, iż osoba tracąca udział w dzielonym majątku winna jednocześnie uzyskać pieniężny ekwiwalent tego udziału (spłatę, dopłatę). Zamiana udziału na ekwiwalent pieniężny następuje na skutek orzeczenia sądowego, zatem jej jednoczesność oznacza, że spłata lub dopłata winna nastąpić z chwilą uprawomocnienia się tego orzeczenia. W pewnych sytuacjach obciążanie zobowiązanego spłatą lub dopłatą wymagalną z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia stanowiłoby jednak nakładanie zobowiązań nierealnych do spełnienia, godzących w podstawy bytu materialnego zobowiązanego czy jego rodziny. Orzeczenie musiałoby zatem zakładać pewną fikcję. Aby spłata w rzeczywisty sposób mogła być uiszczona w art. 212 § 3 k.c. przyznano sądowi uprawnienie do oznaczenia innego niż chwila uprawomocnienia się orzeczenia podziałowego terminu płatności świadczeń pieniężnych czy też rozłożenia ich na raty. Skorzystanie z tego uprawnienia musi być poprzedzone rozważeniem interesów zobowiązanego i uprawnionego.

Wskazane rozważenie interesów polega na znalezieniu kompromisu pomiędzy możliwościami finansowymi i sytuacją materialną zobowiązanego, a potrzebami uprawnionego. W ocenie Sądu Okręgowego rozłożenie zasądzonej od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni dopłaty na dwie raty, z pierwszą ratą w kwocie 50.000 złotych, płatną w terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia i z drugą ratą w kwocie 26.780,29 złotych, płatną w terminie sześciu miesięcy od daty uprawomocnienia się postanowienia należy uwzględnić interesy i sytuację wnioskodawczyni i uczestnika postępowania. Biorąc pod uwagę sytuację finansową uczestnika postępowania, jego dochody i posiadane oszczędności zgodzić się należy z Sądem I instancji, że ustalenie pierwszej

raty dopłaty na rzecz wnioskodawczyni w kwocie ponad 50.000 złotych było by dla uczestnika postępowania zbyt dużym obciążeniem. Sytuacja finansowa i mieszkaniowa wnioskodawczyni nie może uzasadniać nałożenia na uczestnika postępowania obowiązku uiszczenia pierwszej raty dopłaty w kwocie wyższej niż 50.000 złotych, skoro wnioskodawczyni, jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, osiąga dochody na dość znacznym poziomie, otrzymuje od uczestnika postępowania środki na utrzymanie syna i ma zaspokojone potrzeby mieszkaniowe.

Wobec powyższego, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zmieniono zaskarżone postanowienie co do składu majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania eliminując z niego wierzytelność w stosunku do R. K. i M. K. (1) w kwocie 10.750 złotych, a tym samym w zakresie składników majątku wspólnego przyznanych wnioskodawczyni, a w konsekwencji co do wysokości dopłaty zasądzonej od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni podwyższając ją o połowę zaliczonej przez Sąd I instancji do składników majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania wierzytelności w stosunku do R. K. i M. K. (1). W pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosownie do art. 520 § 1 k.p.c.

Z art. 520 § 1 k.p.c. wynika, że w postępowaniu nieprocesowym każdy uczestnik ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie. Oznacza to, że każdego uczestnika obciążają koszty dokonanej przez niego czynności oraz czynności podjętej w jego interesie, także przez sąd, na jego wniosek lub z urzędu. Zasada ujęta w art. 520 § 1 k.p.c. jest nienaruszalna wtedy, gdy uczestnicy są w równym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub - mimo braku tej równości - ich interesy są wspólne. W pozostałych wypadkach sąd może od tej zasady odstąpić i na żądanie uczestnika albo z urzędu - jeżeli działa on bez adwokata lub radcy prawnego (art. 109 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.) - orzec według dyrektyw określonych w art. 520 § 2 lub 3 k.p.c. Wyszczególnienie sytuacji, w których interesy uczestników postępowania nieprocesowego są sprzeczne nie jest możliwe. W postanowieniu z dnia 19 listopada 2010 roku (III CZ 46/10, OSNC 2011/7-8/88) Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawach tzw. działowych nie występuje sprzeczność interesów między tymi uczestnikami, którzy domagają się podziału (zniesienia współwłasności, działu spadku, podziału majątku wspólnego), niezależnie od tego, jaki sposób dokonania podziału proponują i jakie wnioski składają w tym względzie. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że stan współwłasności (wspólności praw) ma charakter tymczasowy i każdy współwłaściciel ma prawo - jeżeli nie zostało ono umownie wyłączone - żądania zniesienia tego stanu w sposób, jaki uzna za stosowny oraz dla niego najkorzystniejszy. Interesy osób domagających się podziału (zniesienia współwłasności, działu spadku, podziału majątku wspólnego) są zatem wspólne i niesprzeczne. Różne udziały we wspólności mogą natomiast rzutować na stopień zainteresowania w wyniku postępowania, o którym mowa w art. 520 § 2 k.p.c.

W niniejszej sprawie tak wnioskodawczyni, jak i uczestnik postępowania domagali się podziału majątku wspólnego, a ich udziały w tym majątku są równe. Nie było zatem podstaw do odstąpienia od zasady przewidzianej w art. 520 § 1 k.p.c.